

Mitä voimme tästä päätellä? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Kun hän ei säästänyt omaa Poikaansa vaan antoi hänet kuolemaan kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei lahjoittaisi Poikansa mukana meille kaikkea muutakin? Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala - mutta hän julistaa vanhurskaaksi! Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus - mutta hän on kuollut meidän tähtemme, ja enemmänkin: hänet on herätetty kuolleista, hän istuu Jumalan oikealla puolella ja rukoilee meidän puolestamme! Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? Mutta kaikissa näissä ahdingoissa meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut. Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.
(Room. 8:31-35, 37-39)

Miksi? Voi ei, taasko! Miksi juuri noille? Eikö täälläkään saa olla turvassa? Miksi nuo pääsevät maahan? Mihin oikein olemme menossa? Lukemattomia ja taas lukemattomia miksi-kysymyksiä – kysymyksiä, jotka tuntuvat pakahduttavan sydämemme. Eikö vastauksen valoa? Turku, Barcelona ... kauhistelua, päivittelyä, osoittelua, vihaa, katkeruutta, ääretöntä surua, tunteiden kuohua, kukkia ja kynttilöitä.

”Esivalta ei kanna miekkaa turhaan” [Room. 13:4]. Valtiovalta antoi poliisille tunnustuksen, samoin kuin kaikelle pelastus- ja terveydenhuoltohenkilöstölle. Kaikkinainen kriisiapu, henkinen tuki ja seurakuntien tarjoama sielunhoito nousevat arvoonsa. Paljon on puhuttu viime aikoina myös puolustusvoimien merkityksestä ja sen voimavarojen riittävydestä nykyisessä maailman tilanteessa. Reserviläiset ovat maassamme mittava voimavara. Toki esivallan toimintaedellytyksistä on huolehdittava ja sitä kaikin tavoin tuettava, myös esirukouksin.

Mutta tässä on rajansa. Emme kaiketi halua, että rakkaasta, vapaasta, 100-vuotiaasta isänmaastamme tulisi toinen toistemme epäilyn tyyssija ja vankila, jossa kaikkia ihmisten liikkeitä valvottaisiin ja rajoitettaisiin – ja kaiken tämän lieveilmiöinä ilmaantuisi mielivaltaa ja sortoa.

On mentävä pintaa syvemmälle. On helppo osoittaa sormella koteja ja koulua. Mutta nekin tarvitsevat tehtävissään tukea ja apua. On vanhempia, joilla tuntuu itselläänkin olevan ”pallo hukassa”. Mistä löytää avaimet rauhaan, jota kipeästi kaipaamme ja etsimme?

Väkivallan kohdatessa monet kysyvät: Jos sinä, Jumala, olet kaikkivaltias, miksi et pysäytä tällaista menoa? Etkö rakasta meitä, niin kuin vakuutat meille Raamatussa? Miksi olet niin kaukana? Oletkohan sinä edes olemassa?

Mitään ei toki tapahdu Jumalan sallimatta – pahaakaan. Mutta emme voi asettaa häntä syytteeseen. Suuri osa tämän maailman kärsimyksestä aiheutuu ihmisen omasta pahuudesta. Ennen kuin alamme

syyttää ketään toista, katsokaamme ensin omaan sisimpäämme. Tutkikaamme omaa elämäämme Jumalan käskyjen valossa.

Saamme havaita rikkoneemme viidettä käskyä lyömällä toista - jos ei nyrkillä tai puukolla, niin sanoilla loukaten. Ja monta muuta väärää ajatusta, sanaa, tekoa ja laiminlyöntiä kumpuaa mustasta sisimmästämme joka päivä. Näin olemme kukin osaltamme levittämässä turmelusta, katkeruutta, vihaa ja kosta lähellä ja kaukana. Näin silloinkin, kun elämme esivallan silmissä nuhteetonta elämää.

Jumalasta meitä ei erota kärsimys tai puute, vaan ainoastaan synti, vaikka kovin usein koemme asian toisin. Synti rikkoo yhteyttämme myös toisiin ihmisiin. Synti riistää rauhan ja on pohjimmainen syy sisäiseen levottomuuteemme.

Kuka toisi rauhan? Tässä tarvitaan ihmistä suurempaa auttajaa. Lukemani raamatunteksti vakuuttaa Jumalan rakkaudesta silloinkin, kun olosuhteet sanovat aivan muuta. Hän on rauhan Jumala, joka pelastaa meidät vakavimpien, perimmäisten vihollisten, synnin ja kuoleman vallasta. Mutta ei voimalla, pakkokeinoilla tai ikuisella kuolemattomuudella maan päällä.

Jumala ei kuitenkaan ole välinpitämätön ihmisten kärsimykselle ja maailman pahuudelle. Hän otti ne omakseen, kantaakseen. Suuressa rakkaudessaan hän antoi oman Poikansa Jeesuksen astua alas kunniasta ja kirkkaudesta ja syntyä ihmiseksi, tulla syntisten Vapahtajaksi. ”Kristus kuoli meidän syntiemme vuoksi, niin kuin oli kirjoitettu, hänet haudattiin, hänet herätettiin kuolleista kolmantena päivänä” [1. Kor. 15:3-4]. Katso ristiinnaulittuun, niin löydät avuksesi armon.

Armosta, puhtaana lahjana, Jumala antaa synnit anteeksi sille, joka uskoo. Niin sodan kuin rauhankin aikana voimme löytää turvan, joka kantaa meidät sen rajan yli, joka jokaisen on kerran kohdattava. ”Sillä, joka uskoo, on ikuinen elämä” – taivaassa. Tässä murheen laaksossa ja kuoleman varjon maassa on tarjolla toivo – toivo, joka ei petä.

Uskon myötä Herra vuodattaa elämää uudistavan Henkensä meidän sydämiimme. Näin hän antaa meille omaa rakkauttaan kaikkia lähimmäisiä kohtaan. Millaisiin tekoihin tämä rakkaus johtaa? Viemään kaikille hyvää sanomaa ristiinnaulitusta, ylösnoussesta maailman Vapahtajasta – ja tähän liittyen paljastamaan vääryys, että Jumala saisi tehdä kuulijoissa armahtavan työnsä. Palvelemaan kaikkia hänen rakkaudellaan: antamaan omastamme puutteenalaisille, lohduttamaan yksinäisiä, murheellisia ja ahdistuneita, kaikin tavoin auttamaan avun tarpeessa olevia. Näin luodaan kaikupohjaa sanan kuulemiselle ja herätetään perimmäisiä kysymyksiä, joihin vastauksena on Kristus, rauhanruhtinaamme.

Esivalta on tässä taistelussa Jumalan palvelija siinä, että se omalta osaltaan herättää vaikkapa vankilassa istuvien omiatuntoja, että heidänkin korvansa ja sydämensä avautuisivat armon evankeliumille.

Jumalan edessä emme ole toistamme parempia. Kun siis kuulemme uutisia veritöistä ja muista kauheuksista, käykäämme ensin rukoillen Vapahtajamme ristin juurelle, armoa anomaan ja

kuulemaan: ”Poikani / tyttäreni, ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi” (Matt.9:2, KR38). Ja sitten, tämän armon voimassa, palvelemaan sanoin ja rakkauden töin.

”Minä annan teille tulevaisuuden ja toivon, sanoo Herra” (Jer.29:11).